

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμῶν 5
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 15

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :

“ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ” ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἀθήναις τῆ 15 Ἀπριλίου 1906

Ἡ « ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ » διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπι-
βλεψιν καὶ τῶν ἐλεγκτῶν δωδεκαμελοῦς συμβου-
λίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνος

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῆς περιωνύμου ἀγορεύσεως τοῦ Zanardelli ἐν τῇ Ἰταλικῇ Βουλῇ τῆς 25 Μαρτίου 1903, ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου κ. Ἀριστ. Δασκαλάκη.

ΟΙ ΚΟΜΒΟΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ ΚΑΙ Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'

Κύριε Διευθυντά τῆς « Δικαιοσύνης »

Βλέπετε ὅτι ἡ ἀνεκτικότητα ὑμῶν, πι-
στεύω δὲ καὶ τῶν ἀναγνωστῶν σας, ὄχι
μόνον μοὶ ἐνέπνευσαν τὸ θάρρος νὰ ζη-
τήσω καὶ σήμερον τὰς στήλας τῆς ἀξιο-
τίμου ἐφημερίδος σας, ἀλλὰ καὶ τὴν τόλ-
μην νὰ μεταβληθῶ εἰς φορτικόν, ἂν μὴ
καὶ εἰς ἀνούσιον, ἀφοῦ τὸ θέμα ἐπὶ τοῦ
ὁποίου ῥίπτω τὰς ἀτάκτους παρατηρή-
σεις μου ἔχει ἀπὸ χρόνων μακρῶν κατα-
στῆ κοινὸν μυστικόν. Ὅπως δὴποτε ἡ
ἐπικράτης καὶ τετραμμένων ἔστω πραγ-
μάτων, ἴσως κεντήσῃ τὴν φιλοτιμίαν ἡ
τῶν δυναμένων ἀμέσως νὰ προβῶσιν εἰς
τὴν πλήρωσιν τῶν τῶσων νομοθετικῶν ἀ-
τελειῶν καὶ τῶν ἄλλων κενῶν ἐν τῷ
μέσῳ τῶν ὁποίων καὶ ἡ δικαιοσύνη μας
ἀλλὰ πρὸ πάντων αἱ κοινότεραι καὶ συ-
νηθέστεραι τῶν συναλλαγῶν μας πελα-
γοδρομοῦν, ἡ τῶν ὑφισταμένων τὰς συνε-
πειὰς τῶν κενῶν καὶ ἀτελειῶν τούτων,
οἵτινες, μεταβαλλόμενοι, ὄχι εἰς περισ-
σότερόν τι, ἀλλ' εἰς πολίτας ἐλευθέρου
κράτους, πολλὰ δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι.

Ὡς ἐνθυμῆσθε, ἐν τῇ φιλοξενήσει
εἰς τὸ προηγούμενον τῆς ἐφημερίδος ὑ-
μῶν φύλλῳ ἐπιστολῇ μου, ὑπεσχέθην νὰ
συνεχίσω τὴν ἀπαρίθμησην τῶν περιπτώ-
σεων κατ' ἄς μικροδιατάξεις ἄλλων ἐπο-
χῶν ἢ ἄλλων συνθηκῶν, ἡ καταδικα-
σθειῶν ἐπιστημονικῶν ἀρχῶν, ἐξακο-
λουθῶσιν, ὑπὸ τὴν κοινὴν κατακρυφήν,
διέπουσαι τὰς ἐννόμους τῶν Ἑλλήνων
σχέσεις μεταξὺ ἀλλήλων καὶ, ὅπερ τὸ
δεινότερον, κανονίζουσαι καὶ τὰς μετὰ
τῶν ἀλλοδαπῶν, ἐμπόρων καὶ μὴ τοιαύ-
τας, μικροδιατάξεις τοιαῦται αἵτινες διὰ
τῆς κοινοτέρας τῶν θελήσεων ἦτο εὐχε-
ρέστατον ἀπὸ πολλοῦ νὰ εἶχον ἐκποσι-
σθῆ.

Δὲν ὑπάρχει ἰδιοκτητὴς ἀκινήτου προ-
τιθέμενος νὰ δανεισθῆ ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ
κτήματός του ἡ κεφαλαιούχος διατεθει-
μένος νὰ παράσχῃ ἐπὶ ὑποθήκῃ τὰ κεφά-
λαιά του, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἐφθασεν εἰς τὸ
ἀδιέξοδον, ἐν τῷ σημείῳ κατ' ὃ καλεῖ-
ται νὰ ἐμπιστευθῆ τὰ χρήματά του κατὰ
τὸ μεσάζον μεταξὺ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ
δανειστικοῦ συμβολαίου καὶ τῆς ἐγγρα-
φῆς τῆς ὑποθήκης καὶ ἐπιστροφῆς τῶν
σχετικῶν πιστοποιητικῶν διάστημα. Μυρία
δὲ τὰ ἐπικλύωθη τοῦ ἀδιεξοδίου
τούτου. Ἐπιτὸς τοῦ τελευταίου μόνον ἔ-
τους εἰς συμβολαιογράφος ἐν Πειραιεὶ
κατέφυγεν εἰς τὴν διὰ τοῦ περιστρόφου
λύσιν, περὶ τὸν ἕτερον δὲ ὀλόκληρον μυ-
θιστορήματα ἐγράφησαν καὶ περὶ ὅλους
διστακτικὸν πλέον ῥίπτει τὸ βλέμμα ἡ
κοινωνία μας. Εἰς τὸ μεταξύ δὲ κλυοῦν-
ται τὰ κεφάλαια νὰ κινήθωσιν, ἐν ᾧ ἡ

νομοθεσία μας ὑπεγείρει ἀρκετὰ βλακω-
δῶς τοὺς ὄμους, ἀναμένονσα ἴσως σάλον
τινὰ κοινωνικόν, ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ ἱ-
στορικοῦ Ἀχόλου, ὅπως κατασκευάσῃ
παρεμφερῆ τινὰ ἀρθρίτιδα νόμου μέλ-
λοντα νὰ μᾶς σώσουν καὶ ἀπὸ τὸ ἀπρο-
χώρητον αὐτό.

Θαυμάσατε τώρα καὶ μερικὰς διατά-
ξεις αἱ ὁποῖαι ἐξακολουθοῦν νὰ συντρί-
βουν τὸ ἐμπόριον, ἀφοῦ ἀποβλέπουν τὸ
κυριώτερον τῶν ὀργάνων τούτου, οἷον ἡ
συναλλαγματική. Κατὰ τὸ ἥμισυ, ἂν
μὴ καὶ πλέον οἱ ἀγορασταὶ ἐμπορευμά-
των ἀποδέχονται ὡς γνωστὸν συναλλα-
γματικὰς ἀντιστοιχούσας πρὸς τὸ τίμημα
τῶν ἐμπορευμάτων, σχεδὸν δὲ κατὰ τὸ
ἕτερον ἥμισυ αἱ συναλλαγματικαὶ αὐταὶ
τύποι αἱ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅσον καὶ αἱ ἐκ
ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποστελλόμεναι, μὴ
ἐξοφλοῦνται ὑπὸ τῶν ἀποδεκτῶν, ἐξο-
φλοῦνται κατ' ἀνάγκην, μετὰ τὴν δια-
μαρτυρίαν, ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν ἐμπόρων
Ἑλλήνων ἢ ἀλλοδαπῶν, οἵτινες φυ-
σικώτατα στρέφονται δικαστικῶς κατὰ
τῶν κυρίως ὑποχρέων ἀποδεκτῶν. Διὰ
ποίας ὅμως ἀγωγῆς, τῆς ἐκ τῆς συναλ-
λαγματικῆς ἢ τῆς ἐκ τῆς ἀρχικῆς σχέ-
σεως ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ συναλλαγματική;
Δικαστικὰ σοφολογιώτατοι, ἐρμηνεύοντες
τὰς ἀριστολογικὰς ἐν τῷ θεματι τούτῳ
διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ μας νόμου καὶ
ἀποπειρώμενοι νὰ συναρμολογήσωσι ταύ-
τας μετὰ τῶν τοῦ Ρ. Δικαίου! κατέληξαν
εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, μετὰ τὴν κατα-
βολὴν ὑπὸ τοῦ ἐκδότου, ἡ συναλλαγμα-
τικὴ κατέρρευσε ἀφ' ἑαυτῆς καὶ πᾶσα
ἐκ ταύτας ἀγωγὴ ἐξηγητήθη. Ἄς προστε-
θοῦν ἤδη θαυμαστικὰ ὁσαδὴποτε ὅπως
ἐκφρασθῆ ἐκεῖνο ὅπερ ὁ χάρτης καὶ ἡ με-
λάνη ἀδυνατοῦν νὰ ἐκφράσωσιν καὶ μετὰ
τὰ θαυμαστικὰ αὐτὰ ἄς ἱκανοποιηθῆ
ὀλόκληρος ἐκεῖνη ἡ στρατιὰ τῶν Ἑλλή-
νων καὶ ἀλλοδαπῶν ἐμπόρων, ἡ ὁποία,
ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν ἐπίστευσε ὅτι κα-
τάρωσε νὰ ἀπλοποιηθῆ διὰ τῆς συναλ-
λαγματικῆς τὴν ἀρχικὴν σχέσιν τῆς ἀ-
γοραπωλησίας, πληροφορεῖται μετὰ ἱκα-
νῶν χρόνων, ὅτι πρέπει νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς
ταύτην καὶ νὰ σταυροκοπηθῆ πρὸ τῶν
διατάξεων τῶν ἀγορανόμων. Ρίψωμεν
ἤδη ἐν βλέμμα εἰς τὴν ἀγιοτάτην! τοῦ
Συντάγματος διατάξιν, τὴν προστα-
τεύουσαν τὴν ἰδιοκτησίαν ἀπὸ τῆς δη-
μύσεως διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀπαλλο-
τριώσεως λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης. Γρῆ-
φοι νομοθετικοὶ τελειότεροι ἀμφιβάλλω
ἂν ἐφιλοξενήσάν ποτε ἀπὸ οἰκνῆ-
ποτε νομοθεσίαν τῶν αἰώνων, λύται δὲ
τῶν γρίφων τούτων θαυμαστότεροι ἀλλὰ
καὶ ἀσυνεπέστεροι, δὲν πιστεύω νὰ ἀ-
νεδείχθησαν ἄλλοι ἀπὸ τοὺς δικαστάς
μας. Τί δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ ἐκεῖνος
οὗτινος κατελήθη λόγῳ δημοσίας ἀ-
νάγκης ἡ ἰδιοκτησία; Τὴν ἀξίαν ταύ-
της; Ἀλλὰ δὲν ἐγένετο πρόγματι κα-
τάληψις τῶ ἀπαντοῦν τὰ δικαστήρια.
Τὴν ἀξίαν τῆς χρήσεως ἡ ὁποία τῷ ἀ-
φρηθῆ; Ναι καὶ ὄχι! κατὰ τὰς περιστά-
σεις. Ἀπὸ ποίας δὲ ἐποχῆς; Καὶ ποία
ἡ ἀξία αὐτῆ τῆς χρήσεως; Ὁ τόκος τοῦ
κλήματος ὅπερ θὰ προσεπορίζετο ὁ ἰδιο-
κτητὴς ἂν ἐξεποιεῖ τὸ καταληφθὲν ἀκί-
νητον ἢ αἱ πρόσδοι ἄς θὰ εἶχεν ἂν ἐ-
κτιζεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς Ἰσπανικοὺς πύρ-
γους οἵτινες κτίζονται διὰ τῶν ἀγωγῶν
ὧν τὴν ἐπιδρομὴν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὑ-
φίσταται τὸ Δημόσιον; Ἐκκτόμωσι δὲ

ἀποφάσεων ἀλληλοσυγκρουόμενων, οὐ-
δὲν λουσῶν, ἀσυνάρτητα καὶ τούτων
φβεγγόμενων, παραγούσων ἢ ἀγωνίζο-
μένων νὰ παραγάγωσι δίκαιον ἐκ τοῦ
μὴ ὄντος, θύονται κατ' ἔτος εἰς δόξαν
τοῦ Συντάγματος ἀφ' ἑνός, τῆς ἰδιωτικῆς
κτῆσεως ἀφ' ἑτέρου, τοῦ δημοσίου τα-
μείου ἐκ τρίτου, τὸ ὅποῖον οὐχὶ σπανίως
ἀρκετὰ ἀκριβὰ πληροῖται τὴν νοθρότητα
αὐτὴν μετὰ τὴν ὁποίαν ἐννοεῖ ἡ νομοθεσία
μας νὰ παρακολουθῆ τὰς ἀναπτυσσομέ-
νας σχέσεις καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν συν-
αλλαγῶν. Ἐπανεέλθωμεν ἐν τούτοις εἰς
τὴν γυνάικα, ἣν οἱ νόμοι μας ἐπεζήτη-
σαν μὲν νὰ προστατεύσωσιν ὡς ἔχουσιν
ἀνάγκην ἰδικιτέρας προστασίας, κατέ-
στησαν ὅμως ἀληθῆ τῶν συναλλαγῶν
τύραννοι. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ Βελ-
λειάνειον βαίνει ἡ πρὸς ἀσφάλειαν τῆς
προικὸς τῆς ὑποθήκης, ἡ ἀνεξίτηλος ὡς
κηλὶς τῶν μυστηριωδετέρων χηρικῶν
οὔσιων, ἧτις ὑποθήκη ἡ εἰς ἐν μέγα μη-
δενικὸν καταλήγει ἢ εἰς τὸ ἀπροχώρη-
τον ἄγει, ὅταν ἐκποιηθῆ ἀναγκαστικῶς
τὸ ἐφ' οὗ αὕτη ἀκίνητον τοῦ συζύγου,
καθότι τότε ἀνακύπτει τὸ γνωστὸν ἐ-
ρώτημα: Εἰς τίνα ἀνήκει τὸ δι' ὃ ἡ ὑπο-
θήκη αὕτη ποσόν; Ἐρώτημα τὸ ὅποῖον
ἐκπαλαί μᾶς ἀπασχολεῖ, οὐδέποτε ὅμως
κατωρθώθη νὰ τύχῃ νομοθετικῆς τινας
ἀπαντήσεως.

Ἀλλὰ μήπως δύναται τις νὰ γνωρίζῃ
κατὰ ποῖον τρόπον καὶ ἐπὶ τῆ βάσει τί-
νος νόμου γίνεται ἡ διαχείρισις ὑπὸ τοῦ
ἐνασκουῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν πα-
τρός τῆς περιουσίας τοῦ ὄρφανου μητρὸς
τέκνου;

Κατὰ τὸν Ρωμαϊκὸν ἀπαντοῦν οἱ
πλεῖστοι ἐν μέρει καὶ κατὰ τὸν περὶ ἐ-
πιτροπείας νεώτερον οἱ ἄλλοι. Συγγεν-
κὸν συμβούλιον οἱ τελευταῖοι περιττὸν
οἱ πρῶτοι καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐνῶ ἐξ
ἄλλου ὁ ἀνήλικος οὗτος καὶ νὰ δανει-
σθῆ καὶ νὰ ἐκποιήσῃ παρίσταται ἀνάγκη
καὶ διάδικος νὰ γίνῃ καὶ νὰ συμβιβασθῆ
καὶ τὰ παρόμοια.

Τί γενήσεται δὲ ἐὰν πᾶς ἀνήλικος υἱο-
θετηθῆ ἢ χειραφετηθῆ, ἡ τύχη νὰ εἶνε
νόθος, ἢ νὰ παραστῆ ἀνάγκη νὰ ὑποβλη-
θῆ εἰς συνεισφοράν, περὶ τούτων πλέον
οὐδεὶς ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ γνωρίζῃ τι,
ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰουστινιανὸς ἴσως νὰ
μὴ ἐγνώριζε!

Καὶ ὅμως νομοθεσία ἀποκαλεῖται
αὕτη εἰς τὴν ὁποίαν ἴσως νὰ οφείλωμεν
εὐγνωμοσύνας διότι μᾶς ἐκάνονισε τὰς
σχέσεις κατὰ τοὺς συνεχεῖς τῆς δουλείας
αἰῶνας, ἡ ὁποία ὅμως ἀπὸ πολλοῦ εἶνε
καιρὸς νὰ μᾶς ἀπήλασε τῶν αὐτορμή-
των ὑπηρεσιῶν τῆς, ἀφοῦ καὶ τὰ μέρη
ἀκόμη αὐτῆς τὰ ὅποια πρόκειται νὰ
ισχύσωσιν, δὲν τὰ ἔχομεν εἰσέτι σαφηνί-
σει, τινῶν δεχομένων ὅτι τὸ νεθὸ εἰς τὸν
Ἀρμενόπουλον καὶ μόνον ἀνήκει, ἄλλων
μὴ ἀγνωρίζοντων εἰς τὸ ἔργον τοῦ νο-
μοφύλλου αὐτοῦ τῆς Θεσσαλονικῆς ἄλ-
λων ἀξίαν πλὴν τῆς τοῦ εὐεργετοῦ καὶ
ὄλων παραπικίωντων ἐντὸς ἐνός λαβυρί-
θου ἔχοντος ἀξιώσεις νομοθεσίας.

Θὰ ἔκλειον εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὰς
παρατηρήσεις μου ἐὰν δὲν ἀνεμνησκό-
μην καὶ τοῦ περιφήμου Φιλκλιῆ. Τὸ
ἐγνωρίζωμεν ὅλο: ὡς τέταρτον.

Ἦδη πληροφοροῦμεθα ὅτι βελυτέρα
τῶν κειμένων μελέτη πείθει ὅτι εἶνε
τρίτον. Ἄς γίνῃ καὶ ἑκατοστόν, ἀλλὰ
νὰ γνωρίζωμεν τί εἶνε.

Θέλετε καὶ ἄλλο; Καθηγητὴς τῆς νο-
μικῆς μας σχολῆς ἀνεκάλυψε μίαν
Νεαράν, ἄγνωστον μέχρι τούδε εἰς ὅ-
λους, παρερριμένην τίς οἶδε εἰς ποίαν γω-
νίαν τοῦ τμήματος τῶν ἀρχαίων χειρο-
γράφων βιβλιοθήκης τινός, κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν ἡ κληρονομία τοῦ μετὰ τὸν θάνα-
τον τῆς μητρὸς τοῦ ἀποβιώσαντος τέ-
κνου κατανέμεται εἰς τρία ἴσα μέρη ἐξ
ὧν τὸ ἐν περιέρχεται εἰς τὸν ἐπιζῶντα
πατέρα, τὸ ἕτερον εἰς τοὺς πρὸς μητρός
συγγενεῖς τοῦ τέκνου καὶ τὸ τελευταῖον
... εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ μνημόσυνα τῆς
μητρὸς.

Ἀποκαλυφθῶμεν πρὸ τῆς ἀρχαιοφι-
κῆς δεινότητος τοῦ καθηγητοῦ μας, ἀλλὰ
καὶ πρὸ τῆς τόσης ἀπλοικότητος μας,
εὐχηθῶμεν δὲ συγχρόνως νὰ μὴ προσο-
δεύσῃ ἐν Ἑλλάδι ἡ παλαιογραφία, διότι
τρέχουσαν τὸν κίνδυνον νὰ ἀνασυρθῆ δι-
νάμει ταύτης καὶ ἄλλος τις νόμος καθ'
ὃν ὁ δανειζόμενος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ
ἀποδώσῃ τὸ ὀφειλόμενον.

Δέξασθε κ. τ. λ.

Πρόθυμος
Ὁ Ἰωβ

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 15 Ἀπριλίου

Αἱ ἀπὸ τίνος χρόνου μελετώμεναι,
πραγματοποιηθεῖσαι δὲ τὴν λήγουσαν
ἐβδομάδα, προαγωγὰ ἐν τῇ δικαστι-
κῇ σώματι, ἐγένοντο ἀφορμὴ ὅπως
καὶ πάλιν ἀνακύψῃ ἡ θεωρία, ἂν μὴ
τὸ φάσμα, τῆς ἀρχαιότητος, καθ' ἣν,
ἂν ὄχι μοναδικόν, ἀλλὰ κύριον προ-
σὸν προαγωγῆς καὶ τοῦ δικαστοῦ, μέ-
χρι καὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος, εἶνε
ἡ πολυετής καὶ μόνον πολυετής αὐ-
τοῦ ὑπηρεσία. Δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς νὰ
συζητήσωμεν, ἂν εἰς ἄλλους κλάδους
ἡ ἐφαρμογὴ τῆς θεωρίας ταύτης ἔ-
σχε τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα,
μετὰ πεποιθήσεως ὅμως ἀπαράδαντου
δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι, προκειμέ-
νου περὶ τοῦ δικαστικοῦ κλάδου, πα-
ρέσχε μέχρι σήμερον τὰς χειρίστας
τῶν ὑπηρεσιῶν. Ἐκ τῆς παλαιότητος
γνωρίζομεν ὅτι ὁ οἶνος μεταβάλλεται
εἰς ἄριστον, ἐκ τῆς κοινοτάτης δὲ
κοινωνικῆς πείρας γνωρίζομεν ἐπίσης
ὅτι οὐδεὶς βιομήχανος οὐδὲ ἔμπορος
οὐδὲ τραπεζίτης λαμβάνει τὰ σκήπτρα
τοῦ κλάδου του ἐκ μόνου τοῦ λόγου,
ὅτι ἡγωνίσθη ἐν αὐτῷ ἐπὶ δεκαετηρί-
δας πλειότερας τῶν ἄλλων. Ὑπάρχει
λόγος τις ἄλλος, ἰδιαιτέρος, ἕνεκα τοῦ
ὁποῖου ἡ ἀρχὴ αὕτη πρέπει νὰ εἶνε
διάφορος προκειμένου περὶ τῶν δικα-
στῶν; Τὴν μόρφωσιν τὴν ἠθικὴν, τοῦ
ἡθους τὴν εὐπρέπειαν, τοῦ χαρακτήρος
τὸ ἀγνόν, οὔτε τὰ γηρατεῖα οὔτε ἡ πο-
λυετής ὑπηρεσία παρέχουν. Ἐφόδιον
ἄρα κύριον δι' ἑνα δικαστὴν οὐδέποτε
δύναται νὰ εἶνε ἡ πολυετής ὑπηρεσία
καὶ τὸ γῆρας, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὅτι τὸ
τελευταῖον τοῦτο ἀποτελεῖ ἐνδειξιν ἀ-
ποτυχίας ἐν παντὶ σταδίῳ καὶ ἐν
οἰφδῆποτε ἀγῶνι, κοινωνικῷ ἢ βιο-
πάλλῃ, ἢ ἐπιστήμῃ, ἢ ἀξιώματος,
ὅταν μόνον ἐπέρχηται. Ἐνεκα τού-

του, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς τοῦλάχιστον γνωρίζομεν, οὐδαμῶς ἀλλοιοῦν τὸ ζήτημα τῆς προαγωγῆς τῶν δικαστῶν σχετίζεται μετὰ τὴν ἀρχαιότητα τούτων, οὐδ' ἐλλανδοὶ καλοῦμενοι νὰ ἀπονεύωσι τὸ γέρας τῆς προαγωγῆς χρίονται μόνον οἱ ἀνώτεροι κατὰ βαθμὸν, ὡς παρ' ἡμῖν. Ἡ Ἰταλία πρὸ πάντων, ἥτις ἐντὸς εἰκοσαετίας καὶ ὡς κράτος καὶ ὡς φυλὴ ἱεπέτελεσε θαύματα, προκειμένου περὶ τοῦ ζητήματος τῶν δικαστικῶν προβιβάσεων, ἐμιλεῖ ὡς ἐξῆς διὰ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ νέου δικαστικοῦ ὄργανισμοῦ τῆς, τοῦ ἀνακοινωθέντος εἰς τὴν Βουλὴν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 25 Ἀπριλίου 1903:

«... Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν περὶ προαγωγῆς προτάσεων, πρόκειται νὰ ἰδρυθῆ ὑπέρτατον Συμβούλιον τῆς Δικαιοσύνης τὸ ὁποῖον θὰ ἀπαρτίξεται ἐξ ὀνομαστῶν καὶ ἀναμφισβητήτου κύρους δικαστικῶν προσώπων, ἅτινα θὰ λαμβάνονται οὐχὶ μόνον, ὡς μέχρι σήμερον, ἐκ τοῦ σ. εν. κ. κ. τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐκ τῶν πλέον ἐξεχόντων δικηγόρων, τῶν δικρινομένων ἐπὶ εὐθύτητι χαρακτήρος καὶ ὑπερόχῳ νομικῆ μορφῶσει καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν, οὕτως ὥστε νὰ ἀντιπροσωπεύονται ἐν αὐτῷ ὅλοι ἐκεῖνοι οὔτινες, κατὰ τὰς διαφόρους μορφὰς ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐκτυλίσσεται ὁ νομικὸς βίος τοῦ ἔθνους, εἶνε οἱ μᾶλλον πεφωτισμένοι καὶ οἱ μᾶλλον ἀρμόδιοι νὰ κρίνωσι τίς δικαιούται νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν Δικαιοσύνην ἐν τῇ ὑπέρτατῳ ἰδίῳ Δικαστηρίῳ καὶ τίς θὰ προσδώσῃ εἰς τοῦτο μετρίαν αὐθεντίαν, αἰγλήν, σεβασμὸν καὶ τιμὴν.»

Τοιοῦτοι οἱ τεταγμένοι ἀλλοιοῦν νὰ ἐκφέρωσι τὰς κρίσεις περὶ τῶν προσώπων ἅτινα πρέπει νὰ καλῶνται εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς Δικαιοσύνης ἀξιώματα, οἱ ἐντεταλμένοι οὐχὶ τοὺς γέροντας νὰ ἐκλέξωσιν, ἀλλ' ἐκεῖνους οὔτινες αἰγλήν καὶ σεβασμὸν καὶ τιμὴν θὰ προσδώσωσιν εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, οὔτινες θὰ τιμῶσιν αὐτὸ καὶ θὰ τιμηθῶσι συγχρόνως ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁλόκληρον τὸ σύστημα Ῥωμαϊκοῦ Δικ. ου Windscheid κατὰ μετάφρασιν Α. Ἀργυροῦ, πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 40. Πᾶσα αἴτησις ἀπευθυντέα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Δικαιοσύνης» ἢ εἰς τὸν κ. Κ. Μπίρην δικηγόρον ὁδὸς Πειραιῶς 39.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

Οἱ προνομιούχοι καὶ προστατευόμενοι διάδικοι παρ' ἡμῖν. — Οἱ Potentiores τῶν Ῥωμαίων.

Οἱ Ἰσπανοὶ ἀπονέμοντες τὴν δικαιοσύνην, ἔβουον καὶ ἐνδημοῖσι, λέγει ὁ ἐξόχως τὸν ἠθικὸν καὶ θερησκευτικὸν τῆς ἀρχεγόνου ἐκείνης ἐπιτοχῆς χαρακτηρῆς ἐκπροσωπῶν ἐπικὸς ποιητῆς Ἡσίοδος, τοῖσι τέθηλε πόλις λαοὶ δ' ἀνθεύουσιν ἐν αὐτοῖς. Ἡ τελεία ἄρα καὶ ἴση πρὸς πάντας ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης, ἥδη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἀπετέλεσε τὸ δικαιοκρατικὸν γνῶρισμα τῶν ἀρχαίων καὶ ἰσχυρῶν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν λαῶν.

Ἄλλ' οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη τῆς σήμερον, διατελοῦσιν ἐν διηκεῖ ἀμίλλη περὶ κατισχύσεως τῶν ἐν τῇ εὐγενεῖ σταδιοδρομῶν, ἐντεῦθεν δὲ προέκυψεν ἡ ἀνάγκη τῶν προστατευτικῶν ἐκείνων διὰ τοὺς ἰδίους πολίτας δικτάξεων, τὰς ὁποίας οὕτω μόνον τὸ ἰδιαιτέρον συμφέρον ἐκάστου ἔθνους δύναται νὰ δικαιολογήσῃ, καὶ τῶν ὁποίων τὸν περιορισμὸν ἀντιθέτως ἐπιδιώκει τὸ διεθνὲς δίκαιον, τὸ μὲν ἐνεκ τῆς τεραστίως ἀνεπτυξέως τοῦ πηλοσμοῦ ἐμπορίου, τὸ δὲ χάριν τῆς ἀδιαλείπτου καὶ ἀενάου τῶν ἔθνῶν ἀναμίξεως καὶ ἐπικοινωνίας.

Δὲν ἀναγνωρίζει ἐπομένως ἡ ὑγιὴς καὶ κοινωτικὴ περὶ τοῦ δικαίου συνείδησις ἡ δίκαιος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, προνομιούχους καὶ κατὰ πρόληψιν προστατευομένους διάδικους. Καὶ ὅμως παρὰ πάντα ταῦτα ὅτι ὑπῆρχον τὸ πάλαι, ὑπάρχουσι δὲ καὶ νῦν διάδικοι προνομιούχοι, ὡς ἐν παραδείγματι παρὰ μὲν τοῖς Ῥωμαίοις οἱ Potentiores καὶ ἄλλοι, παρ' ἡμῖν δὲ τὸ Δημόσιον, πιστωτικὰ τινὰ καὶ Φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, ἐτι δὲ καὶ οἱ ἐκάστοτε ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας, ὅτι δὲ καὶ κατὰ κανόνα ἐπὶ ἴσων δεδομένων καὶ γεγονότων ἡ πλάστιγγ τῆς δικαιοσύνης ἀσφαλῶς καὶ σχεδὸν πάντοτε ἀποκλίνει ὑπὲρ αὐτῶν, τούτου, δύναται τις εἰπεῖν κοινὴν συνείδησιν ἔχει ἅπας ὁ δικαιοκὸς κόσμος, πείραν δὲ ἰκανῶς πικρὰν καὶ θλιβεράν οἱ σχόντες τὸ ἀτύχημα νὰ ἀντιδικήσωσι πρὸς τοὺς εὐνοουμένους τούτους διάδικους. Καὶ οὐ μόνον τὰ αὐτὰ δικαστικὰ δεδομένα ἐκτιμῶνται κατ' ἀρχὴν ὑπὲρ τῶν προνομιούχων τούτων καὶ προστατευομένων διάδικων, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως καὶ περὶ αὐτῶν ἐτι τῶν ἀναμφισβητήτων γεγονότων βλέπει τις τὴν δικαιοσύνην ἀποφικινομένην κατὰ τὸ δοκοῦν χάριν τῶν πατριῶν τούτων, ἐρμηνεύουσιν ὑπὲρ αὐτῶν σχεδὸν πάντοτε καὶ τὰ ἀσαφῆ καὶ ἐπιμαχὰ τῆς νομοθε-

σίας μέρη, ἀπαξιοῦσιν δ' ἔστω καὶ νὰ προσέξῃ καὶ εἰς τὰ τῶν πληθειῶν ἀντιδικῶν τῶν δικαιολογημάτων ἅτινα τίθησιν οὕτω ἐν μόρῳ Καρὸς.

Τοσοῦτον δὲ φυσικὴ καὶ οἰονεὶ συνάδουσα πρὸς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν δικαστικῶν αὐτῶν καθηκόντων θεωρεῖται παρ' ἐνίοις τῶν δικαστῶν ἡ παρεχομένη αὐτῇ προστασία, ὥστε καὶ μετὰ χαρακτηριστικῆς ἀφελείας ν' ἀνομολογῆται καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων δημοσίᾳ, τοῦθ' ὅπερ μοι συνέβη πρὸ τινος χρόνου ἐν μέσῃ τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, ὅπου συναντήθεις τυχαίως μετὰ τοῦ εἰσηγητοῦ ὑποθέσεως καθ' ἣν κοινὸς καὶ ὅλος ἄσχημος διάδικος ἐκρίνετο πρὸς δύο ἰσχυροὺς καὶ προνομιούχους ἀντιδίκους, τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ τὰ Παιδικὰ (Κων)πόλεως, ἤκουσα κατὰ πλῆθος παρ' αὐτοῦ, λόγῳ σχετικῶν γεγονότων, «ὅτι θὰ προστατεύσῃ τὰ καυμένα τὰ Παιδικὰ!» Ἀφ' ἧς δὲ στιγμῆς ὁ κ. εἰσηγητὴς ἀνομολογεῖ δημοσίᾳ μετὰ τόσης εὐκολίας, ὅτι δὲν παρέχει ἀπλῶς τὴν δικαστικὴν του ψῆφον εἰς τὴν ἐπιδικὸν διαφορὰν, ἀλλὰ τὴν προστασίαν του, ἔπνευε νὰ εἶνε πλέον δικαστὴς καὶ μετεβάλλετο εἰς ἐθνικὸν εὐεργέτην ἀνάλωμασιν ὅμως τοῦ πληθειῶν δικαίου. Πᾶν ἕτερον σχόλιον ἐπὶ τούτῳ νομίζω περιττόν, ὡς περιττόν κρίνω καὶ νὰ σημειώσω ἐνταῦθα, ὅτι μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐξεδίδετο ἀπόφασις δικαιοῦσα καθ' ἣν τὴν γραμμὴν τοῦς ὡς ἄνω ἰσχυροὺς καὶ προνομιούχους διάδικους, χωρὶς παντάπασιν νὰ ἐξετασθῶσι τὰ οὐσιώδη δικαιολογηματα τοῦ ἀτυχοῦς ἀντιδίκου τῶν!

Καὶ ἥδη τοῦ λοιποῦ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μειζανῶν τῶν κοινῶν δικαίων, ὅταν εὐεθῶσιν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς δικαιοσύνης, πρέπει ἐκ τῶν πρώτων νὰ εἶνε καὶ αὕτη ἡ ἐπιμελής τοῦτ' ἔστιν ἔρευνα, ἂν οἱ ἀντίδικοι τῶν ἀνήκωσιν εἰς τὴν προστατευομένην τῶν διαδίκων τάξιν, ὅποτε τοῖς ἐπιβιβασθῶσι νὰ σκεφθῶσι σοβαρῶς, ἂν πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύωσιν τὴν τύχην τῶν δικαίων τῶν εἰς ἀγῶνα καθ' ὃν κατὰ κανόνα οὗτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ μειονεκτοῦσιν.

Γ. Ν. ΚΕΦΑΛΑΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΑΙ ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

Διὰ Β. Διατάγματος τῆς 9 Ἀπριλίου, δημοσιευθέντος ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 10 Ἀπριλίου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐγένοντο αἱ ἐξῆς προαγωγαί:

Διωρίσθησαν, κατὰ προαγωγὴν, Ἀρρεοπαγῖται οἱ ἐν Ἀθήναις Ἐφέται Κωνσταντ. Φάραγγας καὶ Σπυρίδων Τσαγγρῆς, ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα. Διωρίσθησαν, κατὰ προαγω-

γὴν, Ἐφέται: ἐν Κερκύρα ὁ Θεμ. Κινδύνης, πρόεδρος τῶν ἐν Κυπαρισσίᾳ πρωτοδικῶν, καὶ ἐν Ναυπλίῳ οἱ Παναγιώτης Κορφιωτάκης, πρόεδρος τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικῶν, καὶ Ἄντ. Σάββας, πρόεδρος τῶν ἐν Παρνασίδῃ πρωτοδικῶν, πάντες ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα.

Μετατέθησαν οἱ ἐφέται Ναυπλίου Νικ. Βάφας καὶ Γ. Γεωργιάδης εἰς Ἀθήνας.

Διωρίσθησαν, κατὰ προαγωγὴν, πρόεδροι πρωτοδικῶν: ἐν Κυπαρισσίᾳ ὁ Δημοσθ. Ἰωαννίδης, πρωτοδίκης Ἀθηνῶν, ἐν Σύρῳ ὁ Τιμολ. Βισβίτης, πρωτοδίκης Ἀθηνῶν, καὶ ἐν Παρνασίδῃ ὁ Μιχ. Γεωργίτσος, πρωτοδίκης Ἀθηνῶν, ὑπηρετοῦντες ἐν θέσει πρωτοδίκου ὑπὲρ πενταετίαν.

Μετατέθη ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν Κωνστ. Κασσιμάτης εἰς Μεσολόγγιον.

ΕΠΙΚΡΙΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

ΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΙΤΙΟΛΟΓΩΝΤΑΙ

Ἐπίκρισις τῆς ὑπ' ἀριθ. 37 τοῦ 1906 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Τρικάλων εἰσηγουμένου τοῦ Πρωτοδίκου κ. Ἀριστ. Γαληνοῦ.

Κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 308 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Τρικάλων νερὶ προσωρινῶν μέτρων τῆς Ζαππείου Ἐπιτροπῆς κατὰ τῶν Γ. καὶ Κ. Οἰκονόμου, ἐγκαταστησάντων πορθητῶν (κοινῶς κρᾶβι) ἐντὸς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, διὰ τῆς ἐμπήξεως πασσάλων ἐπὶ τῶν ὄχθων αὐτοῦ τῶν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κτήματος τῆς Ζαππείου Ἐπιτροπῆς «Ἁγία Κυριακὴ» κειμένων, οἱ ἐντολεῖς κ. Γ. καὶ Κ. Οἰκονόμου ἤγειραν τὴν ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1905 ἐφῆσιν τῶν ἐξαίτουμένων τὴν ἐξοφάνισιν αὐτῆς διὰ πολλοὺς λόγους, ἰδίως δὲ διότι τὸ Πρωτοδικὸν Δικαστήριον δὲν ἔλαβε παντάπασιν ὑπ' ὄψιν τὴν οὐσιώδη ἐνστάσιν τῶν ὅτι «ἡ ἀγωγή τῆς Ζαππείου Ἐπιτροπῆς εἶνε νόμῳ ἀβάσιμος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ πάσσαλοι εἶχον ἐμπηθῆ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ὅστις καὶ εἶνε καὶ δύναται νὰ καταστῇ πλευστός, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 15 ἐδ. δ' τοῦ περὶ δικαιοσύνης κτημάτων νόμου τῆς 31 Ἰουνίου 1837». «Δημόσια κτήματα τῆς Ἐπιμαχίας εἶνε καὶ οἱ δυνάμενοι νὰ καταστῶσι πλευστοὶ ποταμοὶ μετὰ τὰς ὄχθας τῶν» καὶ ἐπομένως, ἀνηκουσῶν τῶν ὄχθων εἰς τὴν δημοσίαν χρῆσιν, οὐδὲν δικαίωμα τῆς Ζαππείου Ἐπιτροπῆς

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ

ΥΦΗΓΗΤΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥ ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Β.

Ἐτέρα ψυχικὴ ἀνωμαλία τῶν ἐκφύλων, μεγάλως ἐνδιαφερόουσα τὸν ἰατροδικαστήν, εἶναι αἱ διάφοροι διαστροφῆ καὶ ἀνωμαλίας τῆς γενετησίου ὄρμης τὰς ὁποίας οὗτοι παρουσιάζουσιν. Τὰς διαστροφὰς καὶ ἀνωμαλίας διακροῦμεν εἰς διαστροφὰς καὶ ἀνωμαλίας προερχομένας

- Ἐκ τῆς ὑπερανέξεως τῆς γενετησίου ὄρμης
 - Νυμφομανία (παρὰ τῆς γυναικί)
 - Σατυρίασις (παρὰ τῆς ἀνδρὶ)
 - Ἐρωτισμὸς (κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν γερωνικὴν ἡλικίαν)
- Ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῆς γενετησίου ὄρμης
 - Ἐρωτομανία
 - Πλατωνισμὸς.
- Ἐκ τῆς κυρίως διαστροφῆς τῆς γενετησίου ὄρμης.
 - Ἐπιδεικτικὸς.
 - Φετυχισμὸς.
 - Μαζαχισμὸς.
 - Σαδισμὸς.
 - Νεκροφιλία.
 - Κτηνοβασία.
 - Παιδραστία (Σοδομισμὸς) καὶ τριβακὴ ἀσέλγεια.

Τὰς τῶν ἐκφύλων ἀνωμαλίας καὶ διαστροφὰς τῆς γενετησίου ὄρμης ἀνάγκη νὰ διακρίνη τις ἐκ τῶν διαστροφῶν ἐκείνων, ἃς θὰ ἠδύνκτο τις νὰ ὀνομάσῃ ἐπικτητοῦς καὶ αἰτινες ἐπιγίνωνται παρὰ τοὺς φύλους καὶ διεσθαρμένοις ἀνθρώποις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐνεκεν τυχαίων ὅλων περιστάσεων, ἐκ τῆς ζωῆς, λ.χ. μετὰ κοινῶν ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ φύλου (ἐν τοῖς σχολείοις, τοῖς πλοίοις, ταῖς φυλακαῖς κτλ.) ἢ ἐκ τῆς μανίας πρὸς κανοτομίαν, ἢ ἐνεκεν καταχρήσεως περὶ τὰ ἀφροδισια, αἰτινες ἐπιφέρουσιν τὴν ἐξασθένεισιν τῆς γενετησίου ἐπιθυμίας, πρὸς διεγέρσει τῆς ὁποίας ἀναγκαιοῦσι μέσα ὅλων ἀνωμαλίας. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ὑπέχουσι πλήρη εὐθύνην τῶν πράξεων αὐτῶν καὶ ὀφείλουσι νὰ δίδωσιν λόγον τῇ δικαιοσύνῃ, ἐνῶ τούναντίον αἱ ὑπὸ τῶν ἐκφύλων διαπραττόμεναι ἀνήθικοι καὶ ἐγκληματικαὶ πράξεις εἶνε ἀπόροια τῆς μὴ ἀρτίας ἐγκεφαλικῆς αὐτῶν διαπλάσεως ὡς ἐκ τούτου ἀποτελοῦσι παθολογικὸν φαινόμενον, τοῦθ' ὅπερ μεγάλως μετριάξει, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀποκλείει ὅλοσχερῶς τὴν εὐθύνην αὐτῶν.

Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι πλεῖστα τοιαῦτα διαστροφῆ παρατηροῦνται ὅλων ἐπεισοδικῶς, οὐχὶ μόνον ἐν τῷ ἐκφυλισμῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν πλείστασις ἄλλαις ψυ-

χικαῖς παθήσεσιν, οἷον τὴν γερωντίαν ἀνοικαν, τὴν προῖουσαν καθολικὴν παράλυσιν, τὴν ἐπιληψίαν, τὴν ὑστερίαν κλπ. περὶ τούτων ὅμως θέλομεν πραγματευθῆ ἐν τοῖς οἰκείοις κεφαλαίοις.

α) Κατὰ τὴν Σατυρίασιν παρὰ τῷ ἀνδρὶ καὶ νυμφομανίαν παρὰ τῇ γυναικί, παρατηρεῖται παθολογικὴ διεγερσις τῆς γενετησίου ὄρμης, ἐνεκεν τῆς ὁποίας ἐπέρχεται ἀνωμαλὸς ἐπιθυμία πρὸς συνουσίαν, μηδὲν ἢ ἐλάχιστα κατασκευασμένη μετὰ τὴν ἐκτελεσθεῖσαν πράξιν. Ἡ διεγερσις δ' εἶνε τοιαύτη ὥστε ἐπιγίνεταί ἀνευ διακρίσεως ἢ ἐκλογῆς τοῦ προσώπου, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τῆς ἀπλῆς θέας εἰκόνων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων προκαλούντων ἠδουπαθεῖς ἐντυπώσεις.

Κυρίαι ἀρίστης κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἐπιμελελιμένης ἀνατροφῆς, ἀμέπτου δὲ παρελθόντος, καταλαμβανόμεναι ὑπὸ νυμφομανίας, προκαλοῦσι φοβερὰ σκάνδαλα, συνουσιαζόμεναι καὶ μετ' ἀνθρώπων ἐσχάτης κοινωνικῆς τάξεως ἢ δραπετεύουσαι ἐν πλήρει μηνὶ τοῦ μέλιτος μετ' ἀνθρώπων οὐς διὰ πρότην φοράν συναντῶσιν εἰς σιδηροδρόμους ἢ εἰς ζενοχεῖα.

Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς τοιαύτης ὄρμης οἱ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς οὐχὶ σπανίως κατα-

χρῶνται τῶν ἐμπιστευομένων αὐτοῖς παιδιῶν ἢ καὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν τέκνων. Ἱστορικὸν παράδειγμα νυμφομανίας παρέχει ἡ περιβόητος Μεσαλίνα, ἥτις ὅπως κορέσῃ τὴν λαγνεῖαν αὐτῆς, νύκτωρ κατήργετο τοῦ Παλατίνου λόφου καὶ μετρημισμένη μετέβαινε εἰς τὰ γαμικτυπεῖα, ὅπου ἐξεπορνεύετο καὶ δὴ ἐπὶ πληρωμῇ.

Σχέσιν τινὰ πρὸς τὴν σατυρίασιν ἔχει ὁ λεγόμενος πριαπισμὸς, στήσις τούτεστι παθολογικὴ τοῦ πέους ἐπερχομένη ἀνευ αἰτίας καὶ ἐνίοτε ἀνευ ἐπιθυμίας πρὸς συνουσίαν. Ἡ στήσις αὕτη δύναται νὰ διαρκέσῃ ὅτε μὲν ὀλίγας ὥρας, ὅτε δὲ καὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους, ὡς ἐπὶ τοῦ νέου ἐκείνου περὶ οὐ ἀναφέρει ὁ κ. Βάφας, τοῦ ὁποίου ἡ στήσις τοῦ πέους διήρκεσεν ἀδιαλείπτως ἐπὶ 30 ὀλοκλήρους ἡμέρας. Οἱ τοιοῦτοι, ἀναγκασόμενοι διὰ παντοίων μέσων νὰ κατευνάσωσι τὴν ἐξαψιν αὐτῶν, οὐχὶ σπανίως ἐκλαμβάνονται ὡς διαπράττοντες πράξεις προσβολούσας τὰς χριστὰ ἦθη καὶ ὡς τοιοῦτοι ἀγνοῦνται εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἐτέραν διαστροφὴν καθ' ἣν τὸ γενετήσιον αἰσθημα δὲν διεγείρεται εἰμὴ ὑπὸ ἀτό-

προσεβλήθη. Το Πρωτοδικεϊον Τρικκάλων, διά τής υπ' αριθ. 37 του 1906 αποφάσεώς του, απέριψε πάντας τούς λόγους τής εφέσεως, μεταξύ δ' αυτών και τόν άνω μνημονευθέντα, περί ου δέν έφρινε παντάπασιν ή πρωτοδικος απόφασις, διά τής εξής λακωνικωτάτης σκέψεως. « Έπειδή πάνυ όρθως τό Ειρηνοδικεϊον Τρικκάλων διά τής έκκαλουμένης αποφάσεως έδέχθη τήν υπό κρίσιν άγωγήν τής έφεισιβλήτου έπιτροπής και νομίμως απέριψε πάσας τάς κατ' αυτής ένστάσεις τών έκκαλούντων διά τας έν τή ειρημένη απόφασει όρθάς και νομίμους σκέψεις, άς και τό Δικαστήριον τουτο πικραδέχεται, όθεν άπορριπτέαι άποβάνουσιν ώς μή βάσιμοι και νόμιμοι πΰσαι αί κατ' αυτής αίτιάσεις τών έκκαλούντων ».

Η απόφασις αύτη, φρονούμεν, και νομικώς και κοινωνιολογικώς εξετάζομένη δέν είνε όρθή και νομικώς μέν διότι παρέλιπε και αύτη να λύση τήν εις τόν νόμον περί διακρίσεως κτημάτων στηρίζομένην ένστασιν και έν τή ιστορικῶ άνακτυσομένην, ώς έπραξε και τό Πρωτοδικον Δικαστήριον, καθ' ου παρεπονέθησαν οι έκκαλούντες διά τής εφέσεώς των, παρέλιπε τουτέστι να εξετάση τό ουσιωδέστερον και βασιμώτερον πρόβλημα τών έκκαλούντων, καθόσον και ό νόμος περί διακρίσεως κτημάτων και ό Ρωμαϊκός νόμος σαφώς διατάσσουσιν ότι αί όχθαι τών δυναμένων καταστήναι πλευστών ποταμών είνε δημοσίας χρήσεως (Καλλιγῶ Έμποράγιματον Δίκαιον Σελ. 29), παραδεχθεϊσα διά τήν λύσιν και του παραπόνου αυτού τας σκέψεις τής πρωτοδικου αποφάσεως, αίτινες νεκρικήν σιγήν έτήρησαν επί τής ένστάσεως ταύτης, επί τή όποία, άντι έλέγχου, έγκωμίων έτυγον υπό του κ. Εισηγητου διά τών λέξεων « πάνυ όρθως κτλ. ».

κοινωνιολογικώς δέ, τό μέν διότι δέν έπεισεν ουδ' επ' ελάχιστον τούς έφεισιόντας διά του λακωνικωτάτου σκεπτικου της, ότι ή πατρις των απονέμει Δικαιοσύνην, καθόσον φρονούμεν ότι δέν άρκεί έν τινι Κράτει ν' απονέμηται καλώς Δικαιοσύνη, άλλ' απαιτείται και να πείθωνται οι πολῖται, ότι καλώς απονέμεται αύτη, άλλόιαμονον δ' εις τό Κράτος εκείνο, του όποιου οι πολῖται δέν έχουσι πεποίθησιν εις τήν Δικαιοσύνην του, τό δέ διότι διά μιας μονοκονδυλιζής άθασανίστως όλως, χωρίς καν να ειπή έν και ή όχι επί τής βασιμωτάτης και νομιμωτάτης ένστάσεως τών εφεισιόντων, έστέρησε συγκοινωνίας μεγάλα διαμερισματα τής έπαρχίας Τρικκάλων και Κερδίτσης, γίνινα πάσωντα παντελή έλλειψιν συγκοινωνίας διά γεφυρών, συγκοινωνουσι μόνον διά του πορθμείου αυτού, υπερ κατόπιν τής αποφάσεως

ταύτης έπαυσε να λειτουργή. Εύχης έργον θά ήτο αν τά Πρωτοδικεϊα ένομοθετούντο πράγματι, τριμελή, διότι τό γε νυν έχον, ό επί τινος υποθέσεως Εισηγητής είνε ό Τσάρος του Πρωτοδικεϊου ως προς τήν υποθέσιν ταύτην, έν ενί λόγω τά Πρωτοδικεϊα νυν είνε μονομελή ήκουσά ποτε δικαστου έρωτηθέντος μετά μίαν ώραν από τής διασκέψεως επί τινος υποθέσεως και δημοσιεύσεως τής αποφάσεως ν' άπαντῶ, ότι και μάς ειπεν ό κ. Εισηγητής, άλλά δέν ένθυμούμικι. Έκ τούτων και πολλών έπεισοδιών όμως φύσεως, άποδεικνύεται ότι μεγίστη προβάλλει ή ανάγκη λήψεως νομοθετικων μέτρων κατὰ τής εξουσίας τών Πρωτοδικων, προκειμένου να δικάζωσι κατ' έφεισιν — διότι άπορριπτονται πλειστάκις εφέσεις κατ' άποφ. Ειρηνοδικεϊων διά μονοκονδυλιων έν του ασφαλους, άφου είνε γνωστόν, ότι ου παντός δικαίου του Ειρηνοδικεϊου πλείν εις Άρειον Πάγον ένθυμούμικι μάλιστα σκεπτικόν άλλης αποφάσεως του Πρωτοδικεϊου μας άπορριψάσης πολυπληθείς λόγους εφέσεως διά τας φράσεις « Έπειδή πάντες οι λόγοι τής εφέσεως είνε άπαράδεκτοι, άπορριπτομεν αύτην ».

Έν Τρικκάλωσι τήν 12 Μαρτίου 1906.

Α. Χ. Βλασιάνης
δικηγόρος έν Τρικκάλωσι

Αι στήλαι τής « Δικαιοσύνης »
είνε εις τήν διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστου ή άλλου δικαστικου προσώπου, ευρισκομένου εις τήν ανάγκην ή έπιθυμούντος να ανακινήση πάν έν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με τήν άπονομήν του δικαίου.

Με τόν κίνδυνον να θεωρηθώμεν προσωπολάτραι ή δουλεύοντες εις τήν μίαν τών παλαιουσων πολιτικων φατριων, εξαίρουμεν τούς τελευταίους δικαστικούς προβιασμούς, αν δέ τά συγχαρητήρια ήμων αποτελώσιν ένθάρρυνσιν έν τή έκτελέσει του καθήκοντος, ανεπιφυλάκτως έν τή σημείφ τούτῳ εκφράζομεν ταυτα προς τόν έργάτην τών προβιασμων κ. Υπουργόν επί τής Δικαιοσύνης. Η γνώμη του νομικου έν γένει κόσμου υπήρξε μία, ότι ή εκλογή έγένετο μεταξύ τών άριστων — ότι άριστείς όμοίους προς τούς προαχθέντας περικλείει και άλλους τό δικαστικόν σώμα, ουδεις αρνεϊται, ακριβώς δ' έννεκα τούτου τήν αρχήν ταύτην τής μεταξύ αυτών εκ-

λογής χαιρετίζομεν ως έν πρός τά πρόσω βήμα και ως οίωνόν χειραφετήσεως τής δικαιοσύνης μας από τής πολιτικῆς.

Τό δέ φωτεινότερον των ενεργηθέντων προβιασμων σημειον, υπέχομεν τήν υποχρέωσιν να εξάρωμεν ιδιαιτέρως. Η προαγωγή εις Άρειοπαγίτην του κ. Σ. Τσαγοῆ, δέν έχει μόνον τήν κοινήν σημασίαν, ότι εις χαρακτήρ, οίος του νέου Άρειοπαγίτου και μία μόρφωσις ευρυτέρα και μία νομική ικανότης καταλαμβάνει μίαν των έδρων του άνωτάτου ήμων δικαστηρίου.

Έχει καθ' ήμας τήν γενικωτέραν σημασίαν, τήν αποτελοῦσαν τήν επικύρωσιν του αξιώματος, ότι αί αναμφισβητήτου κύρους ικανότητες επιβάλλονται και εις πολιτικόν άκμήν και κοινωνικόν περιβάλλον ως τό παρ' ήμιν και καταλαμβάνουσι τά αξιώματα καθ' έν τρόπον κατέλαθε ταυτα ό κ. Σ. Τσαγοῆς, προκλέσας τήν πρωτότυπον διά τας παρ' ήμιν συνθήκας συζήτησιν, ότι πρό τής συμπληρώσεως του νομίμου χρόνου τής υπηρεσίας του καταλαμβάνει τό αξίωμα του Άρειοπαγίτου! Τιμητικωτέρα ταύτης συζήτησης άμφιβάλλομεν αν ήτο δυνατόν να διεξήγετο.

Τό σύστημα των πολυμελών δικαστηριων υπό τό κράτος τής καθαρῶς γρηπτής διαδικασίας, ως κατέληξε παρ' ήμιν, μετέτρεψε τόν Ειδικόν Λύττος έφα σιγητήν έκάστης κατ' ιδίαν υποθέσεως εις δικαστήριον, ένῶ συγχρόνως παρήγαγε και τό άτοπον ότι ή εκ τής αποφάσεως ευθύνη δέν βαρύνει μόνον αυτόν, τόν κύριον και μοναδικόν ταύτης άυτοργόν, άλλά και τούς λοιπούς δικαστάς, τούς κατὰ πλάσμα μέν παραστάντας κατὰ τήν προφορικήν τής υποθέσεως συζήτησιν και μελετήσαντας μετά τουτο τας προτάσεις και τά άλλα τής υποθέσεως έγγραφα, κατ' ούσίαν όμως έντελῶς άθώους του αίματος τούτου! Υπό τοιούτου συστήμα, όλα τά άτοπα, άτινα υποδεικνυει διά των εις άλλην στήλην δημοσιουόμενων παρατηρήσεων του ό δικηγόρος Τρικκάλων κ. Α. Βλασιάνης είνε ευνόητα. Ο εις ανεύθυνον διά του μερισμου τής ευθύνης μετατραπεις Εισηγητής, αναλόγως τής νομικῆς και τής άλλης μορφώσεως του και του χαρακτήρος του, κατασκευάζει εκ των προτέρων τό διατακτικόν τής αποφάσεως, αναλόγως δέ προς τουτο παρατάσσει άρημόν τινα σκέψιν, εκτός αν, όπως εις ουχι άλλας περιπτώσεις συμβαίνει, νομίση ότι δέν είνε υποχρεως εις λογοδοσίαν άπέναντι των δικαίων και τής πολι-

τείας έν γένει, διότι λογοδοσίαν ήμείς άποκαλοῦμεν, τό σκεπτικόν πάσης αποφάσεως. Έν τή τελευταία ταύτη περιπτώσει τό αιτιολογικόν, υπερ κατὰ τινα συγγραφεία αν παραθέτει ό άείμνηστος Οικονομίδης, διά τόν δικαστήν είνε ευχαρίστησις, διά τούς κακοβούλους δέ χαλινός, κατὰ τό φαινόμενον μόνον υπάρχει έν τή απόφασει, κατ' ούσίαν δέ ελλείπει ταύτης, καθότι γραμμαί τινες αίτινες έν τή τοιαύτη περιπτώσει παρατίθενται συνήθως, δι' ών ή άπορριπτεται ή έφεισις διά τούς όρθους και νομίμους λόγους τής έκκαλουμένης, ή διατάσσονται άποδείξεις των ισχυρισμων του ένταγομένου οίτινες αποτελοῦσιν άρνησιν τής άγωγῆς, ή εκ των διεξαχθεισων άποδείξεων κατέστησαν σφόδρα πιθανοι οι ισχυρισμοι του έτέρου των διαδίκων και τά παρόμοια, αναμφιδόλως δέν έπετρέπεται να έχωσιν αξιώσεις αιτιολογικου. Τοιουτοτρόπως τό δόγμα του αυτος έφα εξακολουθεϊ να διεπνη τά τής δικαιοσύνης μας, έν ή τό παν εξαρθάται από τό στόμα του Εισηγητου, ένῶ εκ παραλλήλου τό τριμελές και πενταμελές των πολιτικων δικαστηριων μας παρέχει άφεισιν μέν άμαρτιων εις τούς Εισηγητάς, άπορροφῶ δέ ικανάς εκατοντάδας χιλιάδων προς συντήρησιν προσωπικου δικαστων, έχόντων ίσως δλην τήν καλήν θέλησιν να εκδίδωσι μετά του Εισηγητου τας αποφάσεις, σπανιώτατα όμως επιτυγχανόντων τουτο.

Έμβριθεστάτη μελέτη του Άρειοπαγίτου κ. Μ. Χαϊζάκου έδημοσιεύθη έν τῷ τεύχει του Μαρτίου τής εφημερίδος τής ελληνικῆς και γαλλικῆς Νομολογίας υπό τόν τίτλον « Περί των άκυροτήτων άφ' έαυτων ή κατὰ δικαστικήν κήρυξιν ». Μεταξύ των άλλων, έν τῷ προλόγῳ τής μελέτης ταύτης ανακινείται τό ζήτημα αν ιδεώδης νομοθεσία δύναται να θεωρηθῆ ή άπληλαγμένη τύπων επί ποινη άκυρότητας και αναίρεσει του κατ' ούσίαν δικαίου άπαγγελλομένου ή αν ή τήρησις των τύπων είνε τι υπερ επιβάλλεται έν πάση νομοθεσία, τοιούτου άνευ του όποιου ή εφαρμογή του δικαίου μετατρέπεται εις αυθαίρεσίαν. Ο έγκριτος Άρειοπαγίτης άμύνεται υπερ τής τελευταίας ταύτης γνώμης, άποφαινομένος ότι είνε αδύνατον να φαντασθῆ τις υγιές δικονομικόν σύστημα, άνευ άπαραιτήτων τινων διατυπώσεων, αίτινες διαγράφουσιν αυτά του δικαστικου άγῶνος τά στάδια και άσφαλίζουσι τήν έκτέλεσιν τής ψήφου. Έπιβαλλόμενος δέ προς έπίρρωσιν τής γνώμης του ταύτης και τας κρίσεις διαφόρων νομοδιδασκά-

των νομολογίας υπό τόν τίτλον « Περί των άκυροτήτων άφ' έαυτων ή κατὰ δικαστικήν κήρυξιν ». Μεταξύ των άλλων, έν τῷ προλόγῳ τής μελέτης ταύτης ανακινείται τό ζήτημα αν ιδεώδης νομοθεσία δύναται να θεωρηθῆ ή άπληλαγμένη τύπων επί ποινη άκυρότητας και αναίρεσει του κατ' ούσίαν δικαίου άπαγγελλομένου ή αν ή τήρησις των τύπων είνε τι υπερ επιβάλλεται έν πάση νομοθεσία, τοιούτου άνευ του όποιου ή εφαρμογή του δικαίου μετατρέπεται εις αυθαίρεσίαν. Ο έγκριτος Άρειοπαγίτης άμύνεται υπερ τής τελευταίας ταύτης γνώμης, άποφαινομένος ότι είνε αδύνατον να φαντασθῆ τις υγιές δικονομικόν σύστημα, άνευ άπαραιτήτων τινων διατυπώσεων, αίτινες διαγράφουσιν αυτά του δικαστικου άγῶνος τά στάδια και άσφαλίζουσι τήν έκτέλεσιν τής ψήφου. Έπιβαλλόμενος δέ προς έπίρρωσιν τής γνώμης του ταύτης και τας κρίσεις διαφόρων νομοδιδασκά-

μων διαφόρου μέν φύλου άλλά μεγάλης άφισταμένων κατὰ τήν ηλικίαν ή τήν κοινωνικήν θέσιν. Ατομά τινα δέν ερεθίζονται ειμή επί τή θεα μικρων παιδιων ή βρεφῶν (πρόκειται περί εκφυλων ευρισκομένων έν άκμαία εισέτι ηλικία και ουχι περί παραπλησίως τινος διαστροφῆς ήτις παρατηρείται ουχι σπανίως κατὰ τας πρώτας περιόδους τής γεννητικῆς άνοίας) άλλοτε ό ερεθισμός προκαλείται μόνον υπό συγγενων, ως ή χήρα εκείνη περί ης αναφέρει ό Magnau ήτις έρωτευθεϊσα του 10ετους υιου της και καταστῆσα υπ' αυτού έγκυος, επεχείρησεν άμβλωσιν, ίνα μή, ως ώμολόγησεν ή ίδια, βλαδῶσιν τά κάλλη αυτης εκ τής κυήσεως, τουθ' όπρ ήθελεν ίσως άπομακρύνῃ απ' αυτης τόν λατρευόμενον υιόν. Έτερον παράδειγμα μικτῆς τοιαύτης διαστροφῆς αναφέρει άκόμη ό Magnau (δε Βάφα μαθητάκα Ιατροδικαστικῆς) νεάνιδος ευειδους και κομψῆς, παρουσιαζούσης δέ πάντα τά δείγματα του εκφυλισμου, ήτις ήσθάνετο ήδονήν και άπόλαυσιν μόνον έν τή έπιψύσει του νεκρωτάτου αυτης άνεψιου ηλικιας μόλις 2 ετων, δε δέ ουτος ένηλικιώθη και έτερος άνεψιός έγεννήθη, ή όρμη αυτης άνεπτύσσετο μόνον επί τή θεα του δευτέρου και ουτω καθεξῆς διά τόν τρίτον,

τέταρτον και τέλος τόν πεμπτον άνεψιόν. Συνηθεστερα είνε ή διαστροφή εκείνη καθ' ήν άτομά τινα δέν ερεθίζονται ειμή υπό ατόμων διαφόρου κοινωνικῆς θέσεως. Πλειστοι οσοι κύριοι καλής κοινωνικῆς τάξεως δέν ερεθίζονται ειμή υπό χωρικων, υπηρετριων, ένίοτε μάλιστα, όπως εξεγερωθῶσιν, εξαγαχάζουσι και τας έρωμένους αυτων να λαμβάνωσι τήν τοιαύτην άμφοισιν. Ο Magnau αναφέρει παράδειγμα κυρίας νοημονεστατής, ήτις μεθ' όλην τήν εκτίμησιν και τήν αγάπην ήν ειχε προς τόν συζυγον αυτης, έρωτευθη έμμανῶς καραγωγεία τινά, τόν όποιον τή συγκαταθέσει του αγαθου συζυγου, εις όν εξωμολόγησε τό πάθος αυτης, εισηγάγεν έν τῷ συζυγικῷ οικῳ. Έπειδή όμως και τουτο δέν ήρκεσεν όπως κατευνάσῃ τό πάθος αυτης, ενεκλεισθη άνευ αντίστασεως εις τό φρενοκομείον. Τουθ' όπρ χαρακτηρίζει πάσας ταύτας τας διαστροφάς, εκτός του ότι παρουσιάζονται επί ατόμων έχόντων σαφή τά στίγματα του εκφυλισμου και τό κληρονομικόν λίαν επιβεβαρυμένον, είνε και ότι ή προς συνουσίαν έπιθυμία διεγείρεται μόνον έν δεδομέναις περιπτώσεσι, τουναντίον δέ οι τοιοῦτοι ως επί

τό πλειστον μένουσιν άπαθείς και πρό των εκπαγλοτάτων καλλονων. Όλως αντίθετον τής προηγούμενης άνωμαλίας αποτελεϊ ή έπομένη τάξις, ήτις χαρακτηρίζεται εκ τής ελαττώσεως τής γενετησιου όρμῆς. Εις τήν τάξιν ταύτην υπάγονται οι έρωτομανείς, οι έρωτευόμενοι έμμανῶς γυναικων, ένίοτε μεγάλων ήθοποιων, μελῶν Βασιλικῆς Οίκογενείας, μηδόλως σκεπτόμενοι άλλως πως ν' άπολαύσωσι τά άντικείμενα τής έαυτων λατρείας, οι τοιοῦτοι διερχοντο τακτικῶς υπό τά παρὰυρα και μένουσιν επί ολοκληρους ώρας τής νυκτός έν εκστάσει πρό των παρὰυρων του δωματίου, έν ῶ πιστεύουσιν ότι ευρηται ή λατρευομένη αυτων, ουδέ καν φανταζόμενοι να εκμυστηρευθῶσι τόν έρωτα αυτων. Παραλλαγή τής τοιαύτης παθήσεως είνε ό λεγόμενος πλατωνικός έρως. Σημειωτέον ότι οι τοιοῦτοι ουχι σπανίως έρωτεύονται και άψύχων άντικειμένων, ως ό περιφημος Άλκιδευς τής Ρόδου, όστις ήράσθη του αγάλματος του Έρωτος του Πραξιτέλους, ή ό μαθητής εκείνος τής έν Παρισίοις σχολῆς των Ωραίων Τεχνων, όστις ήράσθη τής Σελήνης. Οι άσθενείς οῦτοι ουχι μόνον δέν προυνσιάζουσι στήσιν, άλλ' ουδεμίαν

προς συνουσίαν έπιθυμίαν αισθάνονται. δι' ό και ουδόλως θλίβονται εκ τής τοιαύτης αυτων καταστάσεως, ουδέποτε δέ οι τοιοῦτοι άγονται εις αυτοκτονίαν. Οι διά τούς αυτους λόγους αυτοκτονούντες είνε μάλλον νευρασθενείς και ψυχασθενείς, οίτινες πάσχουσι μάλλον εκ ψυχικῆς άνικανότητος. Οι τοιοῦτοι όμως ουχι σπανίως άπασχολουσι τά δικαστήρια, καθ' όσον ένεκεν τής γεννητικῆς αυτων άναισθησίας ουδεμίαν αισθάνονται ανάγκην να εξασκήσωσι τά συζυγικά αυτων καθήκοντα ή πάθησις αυτη άπαντῶ συχνάκις παρὰ τοις άνδράσιν, ως και παρὰ τας γυναίξιν, επί τούτων όμως σπανίως γίνεται γνωστή, καθ' όσον έννεκα τής παθητικῆς στασεως, ήν τηρεϊ ή γυνή κατὰ τήν συνουσίαν, ή πάθησις αυτη δέν έπιφέρει μεγάλη προσκόμματα εις τόν συζυγικόν βίον. (Συνέχεια εις τό επόμενον)

Σημ. Σ. Α. Κρίνομεν επάναγκας να υπομνήσωμεν εις τούς αναγνώστας ήμων, ότι ή σειρά αυτη τής ωραίας μελέτης του κ. Α. Μαυρογιάννη, αποτελεϊ περίληψιν των έν τῷ Πανεπιστημικῳ μαθημάτων αυτου.

Τύποις Η. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

